

Šiel vojaček na vojnu sám, svojej milej odkazoval, žeby sa nevydávala, sedem rôčkov ho čakala.

Keď už bolo sedem rôčkov, žalo dievča za potôčkom; keď nažalo, naviazalo, dokola sa obzeralo.

Videla tam stáť vojaka, svoj-milého kamaráta. Čo milý na vojne delá, že sa domov nepoberá? Tvoj milý sa už oženil, a ja som mu na svadbe byl. Čo odkážeš, Andulenka, moja verná frajerenka?

Odkážem mu toľko zdraví, jako na tej lúke trávy; nech mu boh dá toľko šťastia, koľko na tej hore lístia.

Dobre ty máš, Andulenka, že si na mňa nič neriekla. Z vojny sa idem vymeniť, a idem sa domov ženiť.

Melódia: Sl. sp. D 8.

337.

